

Könyvet a fiúk kezébe: Arne Svingen

Gyermekek számára írni nem mindig egyszerű feladat, nem csak könnyed és vicces dolog – bár sokan hiszik azt –, hanem nagy felelősség. Ön abba a típusba tartozik, akik vallják, hogy morális üzeneteket, követendő viselkedési mintákkal kell megtölteni egy ilyen könyvet?

Nem, nem foglalkozom morális kérdésekkel a könyveimben. Egyszerűen csak írom, vagyis úgy írom a történeteket, ahogy érzem. A legtöbb szereplőm esélytelen, hátrányos helyzetű figura. Nem jobb emberré próbálok meg átalakítani az olvasóimat, de jobb olvasóvá mindenképp. Néha már az is remek érzés, ha belemerülhetek egy izgalmas és szórakoztató sztoriba. De azért az is igaz, hogy a legtöbb történetnek van valamennyi alapvető morális üzenete, még akkor is, ha nem direkt szuszakoltuk bele.

Magyarországon egyértelműen mérhető, hogy a fiúk nem olvasnak annyit és kevesebben is olvasnak, mint a lányok. Az ön hazájában is hasonló a helyzet? Mit gondol, mi lehet ennek az oka?

A fiúk Norvégiában is kevesebbet olvasnak, mint a lányok. Ezért annyira fontos, hogy olyan könyveket adjunk nekik, amiket valóban élvezni tudnak. Szerzőként, alkotóként feladatommak tekintem, hogy minél több fiút rávegyek arra, hogy olvassanak könyveket. Szerencsére azt tapasztalom, hogy ez teljesen működik, meg lehet őket szólítani.

Ahogy olvasom, szeret iskolákba elmenni, találkozni a gyerekekkel. Mit tanul tőlük ilyen alkalmakkor? Az élet nagy dolgairól beszélgetnek, vagy inkább a saját világukról? Könyvekről? Később beépíti a szerzett tapasztalatokat az írásaiba?

Íróként nagyon fontosak ezek a találkozások számomra. Igen, egy csomó dolgot tanulok tőlük, és azokat bele is teszem a könyveimbe. De ami fontosabb, az az, hogy ők nagyon őszinték. Egyből elmondják, ha valami nem működik. Nem nevetnek, ha valami nem vicces. A felnőttek inkább udvariasságból reagálnak, nem szívből.

Ön szerint milyen egy tipikus fiú történet? Más a témaválasztás, a nyelvezete, a karakterek?

A fiúk hajlamosak azokat a könyveket kedvelni inkább, amelyek fiúkról szólnak. A lányok nem válogatnak; mindkét nemről hajlandók olvasni. A legtöbb fiú szereti a feszültséget, és gyakran szembesít-

nek azzal, hogy a kisebb korosztálynak szánt könyvek „túl puhák”, dedósok. Ők is egy jól megírt, baromi izgalmas „hrillert” akarnak, pont ugyanúgy, ahogy a felnőttek is egy izgatott várakozással teli utazás akarnak megélni krimiolvasás közben.

A magyar kiadást Pávai Tamara illusztrációi díszítik. Mennyire találkozott a képi világ az ön által megálmodottal? Fontosnak tartja, hogy a hét, vagy a tíz év felettieknek szóló könyvek is illusztrálva legyenek?

A Huber-könyvek tele vannak humorral, a borító jól reflektál erre. A belső képeket még nem láttam, de ha olyanok, mint a címlap, akkor nagyon rendben van, mert az remekül néz ki. Az évek során Hubert sokféleképpen volt már illusztrálva, két homlok egyenesen más norvég kiadás van, és a különböző fordítások újabb és újabb verzióin túl még a tévé számára animált epizódok is más milyenek. Az illusztráció, a jó illusztráció fontos minden korosztálynak, és nagyon szerencsés vagyok, hogy már eddig is sikerült a legjobbak közül jó néhányal együtt dolgozni.